

Rigsdagen stillede sig meget velvilligt og forstaaende; der blev i Fjor bevilget 35 000 Kr., og for dette Beløb vil jeg gerne takke saavel den højtærede Kirkeminister som Rigsdagen, og samtidig vil jeg gerne tillade mig at anbefale, at der ogsaa paa det foreliggende Finanslovsforslag maa blive opført et lignende Beløb, saaledes at Restaureringen kan fortsættes og denne gamle værdifulde Klosterkirke, denne monumentale Bygning, kan blive sat i en saadan Stand, at den svarer til sit Formaal; den er det værd.

Men derefter maa jeg omtale en Praksis, som Kirkeministeriet er kommet ind paa i den sidste Tid; den er allerede blevet omtalt af andre Talere, men da den i høj Grad berører Fyns Stift, vil jeg ogsaa gerne have Lov at sige et Par Ord derom. Jeg tænker paa, at der i Øjeblikket henstaar et betydeligt Antal Præsteembeder uden at blive opslaaet og besat. Juridisk set synes dette at være i Strid med Menighedsraadslovens § 34 og følgende Paragraffer, der alle forudsætter, at et Præsteembede, der er blevet ledigt, opslaaes og besættes snarest muligt, ligesom det ogsaa maa være i Strid med Loven om Folkekirkens Lønningsvæsen § 70, der siger, at „naar et Præsteembede bliver ledigt, skal det paa Foranstaltning af Kirkeministeriet snarest muligt opslaaes med Angivelse af, hvorledes Embedet er lønnet“, og „Ansøgningsfristen skal som Regel være 3 Uger“. Det er, synes det mig i alt Fald, ganske klart, at Ministeriets Praksis er i Uoverensstemmelse med disse Lovparagraffer og særlig da den sidste, der ganske tydeligt siger, at Embedet skal opslaaes „snarest muligt“, og jeg kan ikke se, at den højtærede Kirkeminister har Ret til at undlade dette.

Dette var nu den juridiske Side af Sagen, som jeg i og for sig ikke skal udtale mig nærmere om, men Sagen har ogsaa en kirkelig Side, og ud fra dette Synspunkt vil jeg sige, at det er i højeste Grad uheldigt, saaledes som denne Praksis er blevet fulgt i de sidste Aar af Ministeriet. Foruden de almindelige Embeder, som staar ledige og kan ventes at blive opslaaet igen, staar der i Øjeblikket 50 Embeder ledige, det vil sige 67 Sogne, idet flere af Embederne er to-Sogns Pastorater, og nogle af dem har staaet ledige i længere Tid, enkelte endogsaa i Aarevis. Under disse Forhold standser Menighedslivet, Gudstjenesterne holdes uregelmæssigt, ofte kun et Par Gange om Maaned; ja, en jydsk Biskop har meddelt mig, at i et Sogn i hans Stift har der i en Maaned kun været Gudstjeneste een Gang i en bestemt Kirke, fordi der samtidig var anden Va-

kance indenfor Provstiet. Disse Forhold har mange Steder skabt en betydelig Uro. Jeg har saaledes gentagne Gange faaet Henvendelse baade fra Sjælland og Jylland, men da særlig fra Fyn; der er jo ogsaa tilgaaet Kirkeministeriet Protest fra Biskopperne, og nu lige i de sidste Dage har Præsteforeningen udtalt sig om Spørgsmaalet, men hidtil har det ikke ført til noget Resultat.

Den højtærede Minister har forsvaret sin Handlemaade med, at der er nedsat en Kommission, som skal behandle Spørgsmaalet om eventuel Sammenlægning af en Del Embeder, og at ledige Embeder af den Grund maatte staa ubesatte, indtil Kommissionen havde afgivet sin Betænkning. Spørgsmaalet om Kommissionen og de Resultater, denne muligvis kan komme til, skal jeg ikke komme nærmere ind paa i Dag. Jeg er af den Mening, at saa længe Kommissionen ikke har endt sit Arbejde, kender man ikke, hvad Kommissionen vil indstille, og derfor er Tiden ikke inde til at drøfte dette Spørgsmaal i Øjeblikket. Men jeg vil gerne udtale, at jeg kan ikke se, at der er nogen Forbindelse mellem disse to Ting. Jeg forstaar godt den højtærede Ministers Tanke; men det er en anden Sag. Det forekommer mig, at i et lovordnet og velregeret Land maa Forholdet altid være det, at en Lov er gældende og skal benyttes, indtil den erstattes af en ny Lov. Det forekommer mig, at man ikke fra Administrationens Side kan sætte en Lov ud af Virksomhed, fordi der maaske er Udsigt til, at der i den kommende Tid vil blive vedtaget en anden Praksis, muligvis ved Lovgivning.

I hvert Fald ser jeg saaledes paa det, at § 70, som jeg før citerede, endnu er i Kraft, og selv om Ministeren vil sige, at Udtrykket i Loven „snarest muligt“ nok kan betyde flere Aar, saa er jeg for det første ikke sikker paa, at Højesteret — og jeg tror dog, at vi alligevel maa bøje os for dens Mening — er af samme Mening. Og dernæst tror jeg, det er uklogt at praktisere en saadan Fortolkning. Befolkningen, det vil sige Vælgerne, vil i alt Fald ikke kunne forstaa den. Endelig kommer jo dertil, at ingen i Øjeblikket kan vide, hvilket Resultat den nedsatte Kommission kommer til. Og lad os tænke os, at den kommer til det Resultat, at den fraraader Sammenlægning af de 150 Embeder, som har været nævnt i Bladene, saa vil jeg spørge den højtærede Kirkeminister: Vil den højtærede Minister saa alligevel sammenlægge Præsteembederne i